

Olot s'acomiada en multitud del fotògraf i mossèn de Riudaura Josep Maria Melció

Riudaura dedicara una missa al capellà que va organitzar les imatges dels quadres del pessebre vivent

OLOT | XAVIER VALERI

darrer comiat a mossèn mel a olot Unes cinc-centes persones van assistir a una cerimònia oficiada per 45 capellans Els assistents al funeral van omplir tots els racons de l'església de Sant Esteve per tal d'acomiadar qui va saber captar les imatges dels habitants de l'Alta Garrotxa Personal de la funerària condueix el fèretre a l'interior del temple.

"En Mel com era conegut i estimat" va ser l'inici de la breu homília que el bisbe emèrit de Girona, Carles Soler i Perdigo, va dedicar a Josep Maria Melció. El bisbe va destacar la popularitat de mossèn Mel en una cerimònia oficiada per 45 capellans. A més dels clergués, el comiat va aplegar unes 500 persones que van omplir tots els racons del temple. Durant l'ofici el bisbe emèrit va reivindicar: "aquí llencem el missatge de Jesús de la vida davant de la mort, com tantes vegades ho va fer mossèn Mel".

Un cop acabat l'ofici un amic de mossèn Mel va pujar les escales que condueixen a la base de l'altar des d'on va recitar el poema Cant espiritual de Joan Maragall. El presents van aplaudir la dedicació davant de la darrera presència de mossèn Mel.

Abans el rapsode havia recordat la relació de mossèn Mel amb la Garrotxa, cosa que també havia fet el bisbe. Això no obstant, Josep Maria Melció, va néixer al nucli antic de Banyoles el 1935. Va créixer com a fill únic d'una família de la localitat del Pla de l'Estany en el context de la Guerra Civil i de la Postguerra.

Va deixar Banyoles per estudiar a la Sallé de Figueres, on va ser fa poc per dir una Missa en motiu del centenari de l'escola. Després va estudiar Barcelona i a Madrid, fins que va anar al seminari. Va sortir de l'institut eclesiàstic per ser ordenat prevere el 12 de setembre del 1965 a la basílica parroquial de Castelló d'Empúries. Aquí, va començar una carrera que ha durat 47 anys. En aquest temps va passar per les vicaries d'Arbúcies (1965-1967) i d'Hostalric (1968-70). A l'inici de la dècada dels setanta, va anar ampliar estudis a Comillas. Quan va tornar va ser destinat a l'equip sacerdotal que havia de tenir cura pastoral de la parròquia de Sant Cristòfol de les Fonts d'Olot. Al 1976 va ser nomenat rector de Santa Maria de Riudaura i de la Pinya.

Paral·lelament a la seva arribada Riudaura, Catalunya començava sortir de l'obscuritat del franquisme. Una foscor que tendia a la substitució de la cultura catalana. Per evitar l'assimilació, Mossèn Mel es va ajuntar amb Ramon Sala (1934-2008) i amb Narcís Puigdevall (1928-1999). Sala i Puigdevall duien a terme una tasca de recuperació de la memòria, amb l'objectiu de recuperar els trets d'una identitat disminuïda a base de dècades de plans de desenvolupament. En aquest context, Mossèn Mel tenia el paper de notari de les imatges. Captava l'essència de les persones que protagonitzaven les històries de llibres que van ser tan emblemàtics com el Caminant per l'Alta Garrotxa. Eren rostres arrugats per la duresa d'una vida antiga a l'aire lliure. Expressions que encara tenien força per desprendre el somris franc de la gent de les masies a tres hores a peu dels pobles. Masies, on ells menjaven l'arrós de muntanya que després Ramon Sala descrivia. Cases properes a les ermites romàniques, de les quals Puigdevall descobria la història a partir de restes d'escrips mig en català i mig en llatí medievals.

Se'l podia veure amb la càmera i els tres peus a la cerca de la posició del sol per captar les muntanyes grises que amagaven unes masies i uns estables cada vegada més buits.

L'afició per les imatges fotogràfiques el va dur a col·laborar amb el Punt Diari (1979-84). Va ser un dels primers fotògrafs de premsa que lliurava les fotografies ja en paper a la redacció. Del Punt va passar a col·laborar al Diari

de Girona. Va fotografar els partits de la Unió Esportiva Olot pel Diari del 1985 al 1987.

A partir d'aquesta època, va deixar de col·laborar amb premsa per dedicar-se més a publicacions sobre rutes d'excursionisme o a la fotografia artística.

Encara que la més coneguda, la fotografia no va ser la principal afició, ni el més gran mèrit de mossèn Mel. La més gran, segons va explicar el Bisbe, va ser el conreu de les relacions humanes. Una habilitat que va motivar l'interès de moltes persones en els darrers dies de la malaltia que se'l va endur diumenge a l'edat de 77 anys. El bisbe també va agrair el tracte hospitalari.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2013/02/05/olot-sacomida-multitud-del-fotograf-mossen-riudaura-josep-maria-melcio/602759.html?utm_source=rss